

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: SLOT Group, a.s.**, IČ: 62741560, se sídlem: Jáchymovská 142, 360 10 Karlovy Vary **zastoupeného: Mgr. Terezou Schestagovou**, bytem T.G. Masaryka 587/11, 360 11 Karlovy Vary, korespondenční adresa: Jáchymovská 142, 360 10 Karlovy Vary, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem **Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2012, č.j. KrÚ 78071/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr Městského úřadu Přelouč (dále jen „městský úřad“ nebo též „správní orgán I. stupně“ či „správce poplatku“) ze dne 23.4.2012, č.j. MUPC 6286/2012/JTHZ, jímž byl žalobci podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), dle Obecně závazné vyhlášky města Přelouče č. 6/2010 o místních poplatcích (dále jen „OZV“), v souladu se zákonem č.

280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřené místní poplatky za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (výr. č. 1705040), a to za období od 1.10.2011 do 31.12.2011 ve výši 5.000 Kč, který byl současně navýšen o 5.000 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), přičemž navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobní body:

Žalobce namítá nezákonnost a protiústavnost rozhodnutí z důvodu pochybení při posouzení předmětu poplatkové povinnosti a dále porušení stěžejních principů výkonu státní správy a s tím souvisejících ústavních práv žalobce.

1) Předmět poplatkové povinnosti.

Za klíčovou považuje žalobce námitku nejasnosti posouzení předmětu poplatkové povinnosti v tom smyslu, zda poplatkové povinnosti podléhá funkčně nedělitelné technické herní zařízení - centrální loterní systém, či každý jednotlivý na něm závislý koncový interaktivní videoloterní terminál. V tomto ohledu odkázal žalobce na svoji argumentaci uplatněnou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž má za to, že zastávaná interpretace o povinnosti provozovatele hradit místní poplatek za každý koncový interaktivní videoloterní terminál, je chybná, neboť užil-li zákonodárce obecnou definici předmětu poplatku v § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, pak je třeba při právním posouzení předmětu poplatku vycházet z technického posouzení, tedy ze skutkového stavu věci. A právě dle technického posouzení věci je dle žalobce zjevné, že poplatkové povinnosti podléhá každý centrální loterní systém. Dle žalobce jsou správní orgány povinny zjišťovat to, co je v konkrétním případě konkrétním předmětem poplatkové povinnosti na základě individuálních vlastností. Tuto povinnost uvalil zákonodárce na správní orgány, když zvolil velmi obecnou definici předmětu poplatkové povinnosti.

Ministerstvo financí uděluje povolení k provozu loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím technického herního zařízení, které je tvořeno centrální řídicí jednotkou, provoz dalších koncových interaktivních videoloterních terminálů byl umožněn pouze „doplněním“ rozhodnutí. Jestliže Ministerstvo financí nepovažuje koncové interaktivní videoloterní terminály ve smyslu povolení jejich provozu za samostatná jiná technická herní zařízení, pak je nelze považovat za samostatná jiná technická herní zařízení ani ve smyslu vymezení předmětu poplatkové povinnosti. Uvedený výklad je podpořen rovněž tzv. Standardem centrálního loterního systému vydaným Ministerstvem financí pro účely povolovacího řízení. Žalobce svůj výklad podpořil dále odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 38/2008-139 ze dne 12.12.2008 a č.j. 9 Afs 66/2009-263 ze dne 24.2.201.

Rovněž dle vyjádření Elektrotechnického zkušebního ústavu ze dne 7.6. 2010 a dále dle společného stanoviska Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci ze dne 30.6.2010 se jedná o funkčně nedělitelné technické zařízení centrálního loterního systému, tedy o jedno technické herní zařízení.

Dle žalobce je správnost jeho žalobního tvrzení o jednom předmětu poplatkové povinnosti potvrzena počinem legislativce, když teprve čl. 5, bodem 2 zák. č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, byla stanovena povinnost provozovatele platit místní poplatek za každý koncový interaktivní videoloterní terminál. Rovněž tak návrh zákona o provozování sázkových her svědčí dle žalobce o důvodnosti jím zastávaného právní interpretace.

Žalobce rovněž sporoval zákonnost zpoplatnění koncového terminálu, jehož provoz byl zahájen až v průběhu rozhodného období.

2) Porušení principů výkonu veřejné správy.

Žalobce trvá na tom, že definice jiného technického zařízení je nejasná a nesrozumitelná. Za dané legislativní situace však nejasnost definice nelze vykládat k tíži žalobce, naskýtá-li se vícero možných výkladů, měl být při výkonu veřejné správy zvolen výklad jdoucí ku prospěchu soukromého subjektu (zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 15.12.2003, sp. zn. IV.ÚS 666/02 - zásada „*in dubio mitius*“). Rovněž tím došlo k porušení principu „*in dubio pro libertate*“ - nálezy Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44.

Zaujatý výklad způsobuje porušení zásady zákazu nezákonného vyměřování daní a poplatků. Žalobce spatřuje v napadeném rozhodnutí porušení čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, neboť poplatková povinnost byla uložena nad rámec zákona, což odporuje pojetí materiálního právního státu dle čl. 1 odst. 1 Ústavy. Tím došlo rovněž k porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod.

3) Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce namítá nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a nepřiměřenost uložené sankce (dvojnásobek) ve vztahu k okolnostem případu, čímž údajně došlo k porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah odůvodnění rozhodnutí.

Posouzení věci krajským soudem:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č.j. 7 Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. „*ex officio*,“ v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž ve věci rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k následujícím závěrům:

Ad 1) Podle ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích může obec vybírat mimo jiné i uvedený poplatek, tj. poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ 15). Obsah indexu 15) a poznámky pod čarou přitom znamenal odkaz na zákon o loteriích. Žalovaný dospěl k závěru, že předmětem poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích jsou povolené výherní hrací přístroje a veškerá jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí a pod pojem „jiné technické herní zařízení“ je možno zařadit herní, technická, jiná než výherní hrací přístroje, přičemž v případě žalobce je počet zpoplatněných jiných technických zařízení roven počtu koncových interaktivních videoloterních zařízení. Krajský soud se ztotožňuje s výše uvedeným závěrem žalovaného s tím, že doplňuje jeho závěry prezentované v žalobou napadeném rozhodnutí o následující:

Stanovení místních poplatků patří do samostatné působnosti obce, přičemž tyto poplatky může obec zavést obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůtu pro splnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatku (§ 14 odst. 1 a § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích). Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podléhá každý hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ a platí jej jeho provozovatel. Z výše citovaného ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích vyplývá, že obce mají právo vybírat poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, když tímto „jiným právním předpisem“ lze ve smyslu odkazu uvedeného v indexu 15), tj. v poznámce pod čarou, rozumět zákon o loteriích. Podle ust. § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části I. až IV. tohoto zákona s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije se přitom přiměřeně ust. částí I. až IV. zákona.

Je sice pravdou, že zákon o loteriích neuvádí výslovnou definici pojmu „jiné technické herní zařízení“, avšak z ust. § 1 odst. 1 zákona o loteriích (hru lze provádět pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení), či z ust. § 2 písm. e) zákona o loteriích (sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení) je nutno vyvodit závěr o tom, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka“, „místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncové zařízení, interaktivní videoloterní terminál.“ Pod

pojem „povolené Ministerstvem financí“ je možné zařadit nejen povolení pro centrální jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale i následně vydávaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich vydává Ministerstvo financí konkrétní povolení (v příslušném rozhodnutí je toto koncové zařízení individuálně určeno). Jestliže Ministerstvo financí žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž se jednalo o centrální loterní systém, tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály, tak bylo oprávněno tím spíše povolit jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály, přičemž jejich provozování a umístění Ministerstvo financí i schválilo. Význam slov „povoluje“ a „schvaluje“ není natolik rozdílný, aby soud mohl přisvědčit účelovému tvrzení, že když Ministerstvo financí rozhodlo o povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry a doplněním původního rozhodnutí schválilo umístění a provozování koncových interaktivních videoloterních terminálů, pak nebylo o koncových interaktivních videoloterních terminálech rozhodováno, tedy nebyly povoleny.

Soud nemá pochyb o tom, že povolení udělené Ministerstvem financí žalobci je povolením podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tj. povolením loterie a jiné podobné hry, když v povolení je uveden způsob provozování této hry, tj. centrální loterní systém s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry, a toto je také jednotlivým povolením specifikováno. Jde o loterie a jiné podobné hry neupravené v části I. až IV. zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž do této kategorie her patří nesporně i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému včetně koncových interaktivních videoloterních terminálů, které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra obsažena, nebylo možné provozovat. Z pohledu funkčnosti a nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces, podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku, centrální jednotku a jeden kus koncového interaktivního videoloterního terminálu. Ministerstvo financí tak je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému. Jestliže Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, neuvedenou v části I. až IV. zákona o loteriích, je jeho povinností, vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona, přiměřeně použít ust. částí I. až IV. zákona o loteriích, tzn. že musí přiměřeně aplikovat ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry, uvedené v části I. až IV. zákona o loteriích, tj. mimo jiné i schválení umístění „jiného technického herního zařízení“. Výše uvedené závěry soudu odpovídají i právnímu názoru Ústavního soudu, vyslovenému v jeho nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011 (publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí pod č. 202/2011 Sb.), ze kterého vyplývá, že videoloterní terminály, jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, jsou podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť se jedná nepochybně o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící k témuž účelu. Dle názoru krajského soudu uvedený názor Ústavního soudu na danou problematiku plně dopadá.

Žalobce staví svoji argumentaci na technickém posouzení centrálního loterního systému jako nedělitelného zařízení. Krajský soud tuto technickou vlastnost nijak nespornuje, avšak zastává ten právní názor, že při posouzení předmětu poplatkové povinnosti je třeba vycházet z okolnosti již uvedené, že u každého jednotlivého koncového interaktivního videoloterního terminálu lze odehrát kompletní „hru“ tímto systémem nabízenou. S právě uvedeným souvisí ta podstatná okolnost, totiž že v případě akceptace žalobcova právního náhledu na věc, by byla připuštěna nerovnost mezi jednotlivými provozovateli jako poplatníky, když by poplatek ve stejné výši hradili provozovatelé s různým počtem koncových interaktivních videoloterních terminálů. Takový výklad krajský soud pro jeho diskriminující důsledky odmítá.

Co se týče námitky žalobce ohledně následné právní úpravy zák. č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, kdy byla stanovena povinnost provozovatele platit místní poplatek za každý koncový interaktivní videoloterní terminál, jakožto rovněž shora citovaným návrhem související právní úpravy, krajský soud neshledává v tomto legislativním počínu důvodný argument pro právní závěr o změně předmětu poplatkové povinnosti. Lze připomenout, že na poli správního práva není neobvyklé, dojde-li následnou právní úpravou k precizování stávající právní úpravy. /Tak tomu bylo např. v oblasti stavebního práva ve věci posouzení obecně závazných vyhlášek, jimiž byla vymezena závazná část územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny, územního plánu obce nebo regulačního plánu, když zákonodárce následně po ustálení právní praxe toto explicitně vyjádřil zák. č. 91/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 68/2007 Sb./.

Pokud se týká otázky, kdy se „jiné technické herní zařízení“ stává předmětem místního poplatku, zda již jen povolením jeho provozu, či až jeho uvedením do provozu, uvádí soud následující. Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb.: „Obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen "poplatky"): g) poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu 15).“ Citované zákonné ustanovení nevzbuzuje podle soudu žádné pochybnosti, resp. umožňuje toliko jediný výklad, a to že předmětem poplatkové povinnosti je každé Ministerstvem financí povolené jiné technické herní zařízení, bez ohledu na to, zda je, či není provozováno. Pokud by měl obstát výklad žalobce, že totiž předmětem poplatku je až provozované povolené technické herní zařízení, muselo by být zákonné ustanovení formulováno jinak. V uvedené podobě lze slovo „provozovaný“ vztáhnout toliko k výhernímu hracímu přístroji, tedy u jiného technického herního zařízení postačí, aby bylo povoleno Ministerstvem financí. Soud si je samozřejmě vědom toho, že ve shodě s ÚS je jazykový výklad pouze prvotním přiblížením se k textu zákona, ovšem pokud je text zákona jasný, srozumitelný a nevzbuzující pochybnosti, výklad jazykový plně postačí. Poplatkovou povinnost – povinnost platit místní poplatek za každé povolené technické herní zařízení (koncový terminál) žalobce měl na základě zákona o místních poplatcích ve spojení s OZV. Nejednalo se tedy o povinnost bez opory v zákoně, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, nijak nepřekročily rozsah jim svěřené působnosti a žalobci uložily pouze povinnosti dle zákona a na jeho základě.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci existovaly zákonné předpoklady pro stanovení a placení výše zmíněné poplatkové povinnosti za jiná technická herní zařízení, tj. za koncové interaktivní videoloterní terminály, když v případě žalobcem provozovaných herních zařízení vznikla žalobci zákonná povinnost platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž se v případě žalobce jednalo o povolenou loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“, a zároveň se jednalo o „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Současně žalobce splnil ohlašovací povinnost ke správci poplatku, k jehož placení mu povinnost vznikla, přičemž žalobcem výše zmíněné důvody, směřující proti stanovení této povinnosti, neobstály.

Ad 2. Jak již uvedeno shora, dle názoru krajského soudu jsou na věc plně použitelné nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011 a Pl. ÚS 56/10 ze dne 7. 9. 2011, a to v části, v níž je vyjádřeno, že koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, jsou podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť se jedná nepochybně o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící k témuž účelu. Žalovaným zvolený postup tak nezaložil rozpor s ustanovením čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, který garantuje ukládání daní a poplatků jen na základě zákona a v obecnější rovině pak rozpor s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle nějž mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod, neboť, jak bylo prokázáno argumentací shora, místní poplatky byly řádně vyměřeny na základě příslušné OZV, která byla vydána v souladu se zákonem o místních poplatcích a se zákonem o loteriích. Tedy, v dané věci nevznikly pochybnosti o správnosti výkladu zákonného ustanovení, tudíž nebyly ani vytvořeny předpoklady pro uplatňování principů „*in dubio pro libertate*“ a „*in mitius*.“

Ad 3. Co se týče tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro absenci řádného odůvodnění uložené sankce, krajský soud tuto námitku nesdílí, neboť z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že je opřeno o konkrétní zákonné ustanovení § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích, když vyměřený poplatek byl zvýšen na dvojnásobek, neboť poplatník neuhradil poplatek včas. Toto odůvodnění je uplatněno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud přitom zdůrazňuje, že se podle dikce zákona nejedná o sankci ve smyslu postihu za protiprávní chování, u něhož by zákon sám vyžadoval zvážení konkrétních okolností vedoucích k uložení konkrétní výše sankce, jako je tomu např. § 11 odst. 1 písm. b), § 12 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích. S ohledem na uvedenou okolnost považuje soud zdůvodnění učiněné v platebním výměru a následně potvrzené žalovaným za dostatečné. Rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, neboť z něj vyplývá, jak tento správní orgán naložil s odvolacími důvody a vyplývá z něj i dostatečně a srozumitelně skutkový a právní závěr, na jehož základě bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č.j. 7 Afs 212/2006-74; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Krajský soud uzavřel, že nemá důvod pochybovat o zákonnosti obou správních rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, krajský soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle nějž neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému toto právo soud nepřiznal, když žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. července 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová